

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Otuz Dokuzuncu Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 30 Aralık 2016

Ali İmam, Nalan hanımla evlenince İzmir'den İstanbul'a balayına gitmek üzeri yola çıkarlar. O günlerde Türkiye'de olan kardeşi Hasan ağabeyde onlarla birlikte İstanbul'a kadar gitmeye karar verir.

Yetmişli yıllarda henüz o yolda otoban olmadığı için evimizin bulunduğu İzmit-Tütünçiftlikden geçerken Ali ağabey Tütünçiftlik tabelasını görünce "İşte işte bizim Ahmet amcalar burada oturuyor" diye eşine söylemiş. Sonra bir anda nasılsa Otobüs Şöförüne seslenip "Durun durun biz burada ineceğiz"

demiş, Nalan abla ve Hasan ağabey bu ani karara şaşırırsa hep beraber otobüsten inmişler. Ali ağabey mektupla yazışmalar nedeniyle ev adresini bildiğinden hemen bir taksiye binip evin yolunu tutmuşlar.

O güne kadar Ali ağabey ve babam birbirlerini yüz yüze hiç görmemişler. Bilirsiniz kan bağı diye bir şey vardır.Kan bağı olan kişiler birbirlerini tanımasalar bile gördükleri zaman hemen birbirlerine ısınırlar. Ama babamla Ali ağabeyin yaşadığı gibi bir şey hiç duymamıştım. Hayatında bir birini hiç görmeyen iki akrabanın ilginç karşılaşması...

Rahmetli babam yanlış hatırlamıyorsam evde bir şey unuttuğu için o gün öğlene doğru Tüpraş'da ki Gümrük binasından bir arkadaşının arabasıyla eve doğru gelmektedir. Ali İmam ve yanındakiler ise bindikleri taksiyle aynı saatte bizim eve doğru yola çıkarlar. Tam bizim sokağa girdiklerinde iki araba karşı karşıya gelir. Babam taksiye doğru bakar, taksinin içindeki adamda dikkatle babama doğru bakmaktadır. Babam arkadaşına "Bir dakika durur musun" Der. Aynı anda Ali ağabeyde taksiyi durdurur. İkisi de arabadan çıkarlar. Diğerlerinin şaşkın bakışları arasında bir birlerini kucaklarlar.

Yakın akraba olmalarına rağmen ten renginin koyuluğu dışanda tip olarak birbirlerine hiç benzemezlerdi.

Ali ağabeyin annesi arap kökenli olduğu için iki ayrı ebeveynin özelliklerini taşıyordu. Yüzünde arap hatları vardı. Ama mimikleri ile her ne kadar o güne kadar kendini Kürt kökenli sansada tam bir Türke benziyordu. Ayrıca yaşadıkları Coğrafya nedeniyle farklı özellikler taşıyorlardı.

Eve misafirlerle birlikte gelen babamın anlattıklarına tüm aile çok şaşırmıştık. Ama hepimiz kısa süre içinde bu güzel aileye ısındık.

Ali ağabey evimize gelirken eşi Nalan ablaya, bir kaç saat oturur, sonra yolumuza devam ederiz demiş. Ama hiç de öyle olmadı. Babam ve annemin ısrarlarıyla tam on gün bizde kaldılar.

Çok güzel sohbetlerimiz oldu. Bizler konuşup gülerken hiç Türkçe bilmeyen Hasan ağabey bakınıyor, arada bir bizimle birlikte gülüyordu. Hiç unutmam Ali ağabey bu durumu görünce kardeşine " Bizi anlamıyorsun ama neden gülüyorsun" Diye sordu. Hasan ağabey ise "Herkes gülüyor ve mutlu bende ona gülüyorum" Diye cevap verdi.

Babam işe gidip geldiğinden, annemde ev işleri ile meşgul olduğu için, iki ablama ve kardeşimle birlikte misafirlerimizi Kocaeli'nin bir çok yerini gezdirmek görevini biz üstlendik. Birlikte çok güzel anlar yaşadık.

Bir sohbet sırasında Ali ağabey babama soyumuzun nereden geldiğini sordu. Babam Türkmen olduğumuzu söyleyince çok şaşırıldı. Babam onun bu şaşkınlığını gidermek için seceremizi yani soy ağacımızı çıkardı.

Sülalemizin bütün mensuplarını geçmişten günümüze, belirli bir düzen içinde sıraladı. Bu sıralamayı yaparken usulüne uygun olarak en eskiden en yeniye doğru hiyerarşik bir sistem kullandı.

Soyağacının en tepesinde bilinen en eski aile veya sülale üyesinin Türkmen olduğunu söyledi.

Veda günü geldiğinde tıpkı Denizli-Çardak'daki akrabalarımızla olduğu gibi ayrılmak çok güç oldu. Bir yıl Türkiye'de kaldıktan sonra Ali ağabey ve İzmirli eşi Ürdün'e yerleştiler.

Ali imam çok akraba canlısı bir insan olduğu için daha sonraki yıllarda da Türkiye'ye geldiklerinde kendisiyle bir kaç defa daha görüşme şansımız oldu. Bu arada Ali ağabey boş durmadı ve bizim bile bilmediğimiz bir sürü akraba bağına da ortaya çıkardı.

Bu güzel insanlardan önce Nalan ablayı, bir kaç ay sonra ise Ali ağabeyi kaybettik. Şimdi eskileri ve onları hatırladıkça burnumun direği sızlar.

Otuz dokuzuncu bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN